

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ-ΚΡΙΤΙΚΗ

«Τα ψηλά βουνά» κυκλοφόρησαν το 1918 και αποτελούσαν το πρώτο σχολικό αναγνωστικό στη δημοτική γλώσσα. Η απλή αφήγηση και η ζωντανή γλώσσα του Ζαχαρία Παπαντωνίου καθιστούν το βιβλίο αυτό ένα από τα πιο πολυδιαβασμένα και αξεπέραστα έργα της ελληνικής λογοτεχνίας. Μια παρέα παιδιών τελειώνουν το σχολείο και αποφασίζουν να κάνουν διακοπές στα ψηλά βουνά της Ευρυτανίας. Εκεί έρχονται σε επαφή με τη ζωή του βουνού, τις ομορφιές της φύσης, δημιουργούν μια κοινότητα με ρόλους και αρμοδιότητες για τον καθένα. Μαθαίνουν να λύνουν τα προβλήματά τους και να ξεπερνούν τις δυσκολίες της ζωής, ενώ γίνονται δάσκαλοι για τον Λάμπρο, το μικρό τσοπανόπουλο που διψάει για μάθηση. (Από το οπισθόφυλλο του βιβλίου).

Αναμφισβήτητα πρόκειται για ένα ξεχωριστό βιβλίο που διαβάζεται ακόμη και σήμερα, μολονότι έχουν περάσει 100 χρόνια από την πρώτη έκδοσή του. Είναι γραμμένο με απλό τρόπο και αποτελεί ένα ευχάριστο ανάγνωσμα για τα παιδιά και τους εφήβους. Ενδιαφέρον έχει η σύγκριση εκείνης της εποχής με τη σημερινή σε σχέση, αφενός, με τον τρόπο που τα παιδιά περνούν τον ελεύθερο χρόνο τους και, αφετέρου, με τους γονείς αναφορικά με την εμπιστοσύνη που δείχνουν σε παιδιά ηλικίας 12 ετών. Είναι βέβαιο ότι θα ενθουσιάσει η ανάγνωσή του.